

na stenách v jeho izbe. A ja, vzhľadom na takmer mizivú možnosť, že sa v mojej blízkosti objaví princezná Leia alebo Číslo šesť z *Battlestar Galactica*, som sa doposiaľ zaoberal skôr myšlienkou, či nie som celkom asexuálny.

A tak sme urobili jedinú vec, ktorá nám napadla. Vygoogli-
li sme si to.

Stiahli sme si *Xanadu*, zrejme najhorší film, aký moje oči museli uvidieť. A na Adrianovo naliehanie sme si požičali *Príťažlivé zlo*, čo – úprimne povedané – spôsobilo vo všetkom ešte väčší zmätok.

Nakoniec sme si pustili *Hriešny tanec*. Mike zaspal, ale ja som musel uznať, že sa mi to celkom páčilo, čo ma priviedlo k otázke vlastnej sexuality a vyvolalo celý rad ďalších otázok, ktoré som sa rozhodol pre istotu ďalej neriešiť.

Adrian to však neváhal riskovať a ponúkol sa, že Mika pobozká. Mike však celkom správne predpokladal, že Adrian si už od štvrtého ročníka nečistí zuby.

Preskúmali sme niekoľko internetových stránok, ktoré sa natvrdo venujú otázkam homosexuality, ale ako poznamenal Mike, nič z nich sa nemohlo vyrovnáť hrôze, ktorú cítil pri pomyslení, že by pobozkal Adriana.

Nakoniec som vybrakoval otcovu skrýšu pornografických časopisov. Po podrobnom štúdiu stránok s babami s obrovskými prsiami, ktoré sa nakláňali nad najrozličnejším poľnohospodárskym náradím, sa Mike zrútil do otcovho sedacieho vaku a vyhlásil:

„Už je to isté, som gay.“

A bolo to.

Odvtedy sme o tom nehovorili.

Nie preto, lebo by to bolo čudné alebo také niečo. Jednoducho preto, lebo Mike je proste Mike. Mike je Mike od toho momentu, ako sme sa stretli na seminári *Ako si vybudovať sebaúctu prostredníctvom divadla*, na ktorý nás naše matky zapísali, keď sme mali osem.

Je mi jedno, že Mike je gay. Vzhľadom na to, že neexistuje šanca, aby sme sa niekedy dotkli telesných partií toho druhého, nie je nutné sa o našej sexualite vôbec baviť.

•

Ten Neobyčajne veselý víkend mi z viacerých dôvodov dodnes prichádza na myseľ. Čiastočne preto, lebo si robím starosti o Mika, ale najmä pre *Hriešny tanec*.

Režaz udalostí, ktoré ma priviedli k týmto myšlienkam, prebehla takto:

Zvonenie o 15.20 oznámi koniec vyučovania a ja zamierim do kabinetu IT, kde sa mám stretnúť s ostatnými. Okrem raného pádu na zadok som počas dňa nepriťahoval skoro nijakú pozornosť. To preto, lebo sa všetci zamerali na Camillu Cartorovú. Kedykoľvek som sa na ňu príležitostne pozrel, obklopoval ju nepriepustný dav fanúšikov.

Cez prestávky všetci zadávali meno jej otca do googlu. Dokonca aj Adrian mal nutkanie vyhľadať ho na svojom iPhone, a to už je čo povedať, pretože Adrian len zriedkakedy využíva iPhone na niečo iné než na Angry Birds.